

Forholdene i England, hvor Stillingen nu synes langt gunstigere for Kvinderne, idet de ved deres enestaaende Kamp har vundet saa langt frem, at man regner dem for en Magt, som man ikke kan overse, medens man for ikke længe siden blot afviste dem med Haan.

Ja man saa' endog det Særsyn, at flere Landes Regeringer havde sendt Delegerede til Kongressen efter Alliancens Opfordring. Saaledes havde den frisindede norske Regering opfordret Frk. Gina Krog, Redaktøren af det norske Kvindeblad »Nylænde«, til at møde som Repræsentant for den norske Regering. Det behøver næppe at tilføjes, at Frk. Krog i den Anledning var Genstand for megen Opmærksomhed.

Forhandlingerne aabnedes af Fru Dr. Aletta Jacobs, Formanden for det hollandske Valgretsforbund; hun bød Gæsterne Velkommen og udtalte sin Glæde over at se Repræsentanter fra saa mange Lande, selv saa fjærne som Australien, Sydafrika og Amerika, samlede i det lille Land. Derpaa afsang et Kor af 2—300 unge Piger og Børn nogle hollandske Børnesange. Den store Sal, hvori Mødet holdtes, var festlig smykket med Flag og et Mylder af de pragtfulde Blomster, som præger Hollands rige Vegetation. Efter Sangen traadte Alliancens Præsident Mrs. Chapman Catt frem og holdt en ypperlig formet Tale, hvori hun gav en Oversigt over de Fremskridt, Kvinderne har naaet i de forskellige Lande. Talen modtoges med stormende Bifald.

Foruden de egentlige Forhandlingsmøder, hvor Alliancens indre Anliggender drøftedes, og hvor de forskellige Landes Repræsentanter fremsatte de forskellige Metoder, der benyttedes for at fremme Kvindevalgretten, holdtes daglig 1 eller 2 offentlige Møder, hvor fremragende Talere behandlede forskellige Spørgsmaal vedrørende Kvindesagen. Saaledes var et Møde særlig forbeholdt de unge for at vække deres Interesse for Valgretten. Ved dette talte blandt andre Fru Anna Margaret Holmgren fra Sverige, som vil være vore Læsere bekendt fra en Artikel

her i Bladet. Ved de offentlige Møder saas en Mængde mandlige Tilhørere. I selve Holland er Kvindernes Stilling i Øjeblikket ikke gunstig. Den forrige liberale Regering var stemt for at give Kvinderne Valgret, og det var derfor et stort Nederlag for Kvindernes Sag, da den blev styrtet af de konservative, som var Modstandere af Kvindernes Valgret. Kvinderne har dog det Haab, at de liberale snart igen vil komme til Magten.

Ved et andet af de offentlige Møder talte den unge Ungarerinde Rosika Schimmer, som maaske vil huskes fra Mødet i København. Hun er i Besiddelse af en stor naturlig Veltalenhed og optræder med stor Overlegenhed og Selvsikkerhed. Hun fremhæver det urimelige i, at Kvinderne som Regel begynder deres Bevægelse ganske forkert. De begynder med Velgørenhedsarbejde og med at søge ad indirekte Vej at øve Indflydelse paa Lovgivningen, et Arbejde, som for en stor Del er spildt, fordi det er Mændene, der alene bestemmer Lovene, og som i alt for ringe Grad er lydhøre overfor Kvindernes Krav. I Stedet for burde Kvinderne forstaa, at det, det hele kommer an paa, er Valgretten; kun gennem den naas alle de andre Rettigheder. At forlange de andre Forbedringer af Kvindernes Stilling først og saa til Slut Valgretten er som at bygge et Hus fuldt færdig og saa bagefter anbringe Grundstenen. Talen hilstes med stormende Bifald, som ikke blot viste, at den unge dygtige Ungarerinde er en yndet Taler, men som ogsaa røbede i hvilken Grad, det er gaaet op for Kvinderne Verden over, at Valgretten er og bliver den Grundvold, hvorpaa alle Kvinderettigheder hviler.

Men det af Landene, der samlede den største Interesse, var dog England, som ogsaa var ypperlig repræsenteret. Blandt andre bemærker man Mrs. Fawcett, Formand for den meget store konservative engelske Valgretsforening, Enke efter Indenrigsminister Fawcett, Mrs. Montefiore, en af Lederne blandt de socialdemokratiske Kvinder, som var den første, der protesterede mod at betale Skat, fordi

hun ikke havde Stemmeret, og endelig en Del af de saakaldte »Suffragetter«, den Gruppe af Kvinderne, som særlig virker ved Optræden paa Vælgermøder, Gadedemonstrationer o.l. Disse Suffragetter var komne til Amsterdam uden at vide, om de kunde faa Ordet. Da Mrs. Chapman Catt spørger om Forsamlingens Tilladelse til at give dem en Plads paa Programmet, svares der med et begejstret og enstemmig Ja. Man har hørt saa meget om disse Kvinders Agitation, at de næppe kan fortælle noget nyt; men man vil, ved at se dem og høre dem selv tale, danne sig et personligt Indtryk af deres Optræden. Den første af dem, der træder frem, er deres Leder, Mrs. Despard, en gammel hvidhaaret Kvinde; hun er den første af de Kvinder, der blev fængslet; siden er mange andre vandret i Fængsel, og alle de tilstedeværende Suffragetter har været indenfor Holloway-Fængslets Dør. Hun fremhæver stærkt, at de aldrig har overtraadt Loven, og hun fortæller livfuldt og fængslende om de mangfoldige Midler, de benytter for at vække Opmærksomhed for deres Sag. Da hun slutter, bryder Bifaldet løs og vil ikke standse igen; alle rejser sig og vifter med Lommetørklæderne, og atter og atter bliver den gamle modige Kvinde kaldt frem. Man faar en Følelse af, hvorledes Kvinder Verden over har fulgt de engelske Kvinders Kamp med den mest spændte Opmærksomhed; selv om der er dem, der til Dels misbilliger deres Fremgangsmaade eller som dog i alt Fald ikke forstaa, at det er den rette Vej, de gaar, saa er der dog ikke én i Salen, som ikke fyldes af Beundring over det Mod, disse Kvinder viser, den Tilslidesættelse af personlige Hensyn, den personlige Opofrelse, de lægger for Dagen, og uvilkaarlig fyldes man med Misundelse overfor et Land, der er saa rigt paa glimrende kvindelige Talere og Agitatorer for Kvindernes Sag. Efter at de yngre af Suffragetterne havde talt, ligeledes med en Glød og Begejstring, som om de stod overfor en engelsk Folkeforsamling, bad den amerikanske Præst, Miss Anna Shaw, om Ordet; hun vilde protestere